

nati Regum Regular. tom. 2. part. 2. tractat. 3. quæst. 23. Subinde considerandum erit circa validitatem, vel nullitatem professionis, sub qua regu- 17 la redigatur qualitas ejusdem Hermaphroditæ; si quidem, ubi sit de illis, de quibus in Regula prima, vel quarta, declaranda est nulla ejus profes- sio, ac prorsus invalida, & omnino est ad sæcu- lum remittenda. Sanchez in Decalog. lib. 5. cap. 4. num. 41. Navarrus de Regul. conf. 47. Barbosa d. vot. 100. num. 29. & Donatus d. quæst. 23. num. 10. At si ejus status caderet sub tertia, vel quinta regu- la, oporteret distinguere: vel uterque sexus est æ- qualis, & habilis ad actus Venereos? Et pariter in hoc casu pronuntiandum foret pro nullitate profes- sionis, & pro dimissione à Religione ipsius Monialis per tradita à Lezana in Summa, tom. 1. cap. 2. num. 20. à Pellizzario in Manuali Prælatorum. tom. 2. tract. 7. cap. 5. num. 52. & à Peyrino tom. 2. de Prælat. quæst. 3. cap. 1. §. 2. num. 59. Vel præ- valeret sexus femineus cum tanta, & tali diminu- tione, seu exilitate virilis, ut non esset timor scan- dalorum, ut congressum cum aliis? Et in hoc casu valida censenda esset Professio, & retinenda esset Monialis in Monasterio ex Lezana d. num. 20. & ex DD. quos citat, & sequitur Donatus d. quæst. 23. num. 28. 5. Porro quo ad Ordines suscipiendos, matrimonia in eadem cum mulieribus, ac successiones ad feudâ, & fideicommissa ad solos masculos pertinentia, habiles reputandi sunt Hermaphroditæ habentes requi- sita considerata in prima, tertia, ac quarta Regu- la; secus si ea, quæ posita sunt in secunda, & quin- ta. Sanchez de Matrimon. d. lib. 7. disp. 106. Barbo- sa, qui alios DD. ita sentientes cumulat d. lib. 3. vot. 100. à num. 23. & sequitur Angelus, & alii Sum- mistæ in suis Hermaphroditis. Novissimè Pax Jor- danus tom. 2. lib. 10. tit. 15. à num. 4. usque in finem; & Donatus d. tom. 2. part. 2. quæst. 23. Postremo Corollaria duo sunt notanda: unum, quod casus si occurreret in praxi de Moniali An- drogyna, juxta supra prægratam hypothefim, scriben- dum esset statim ad Sacram Congregationem Episco- porum, ac Regularium; ipsaque consulenda foret super quid agendum tam in ordine, quàm in meritis; 19 attentò quòd hodie Moniales transferri non possunt de Monasterio quacumque de causa sine speciali li- centia Sedis Apostolicæ. Nicolius in Flosculis. Verb. Monialis. n. 19. & Diana Coordinatus tom. 7. tract. 1. resol. 330. num. 3. Quæ in veteri reperitur part. 3. tract. 2. resol. 99. Corollarium alterum est, quòd si aliqua Virgo, vel Mulier simulato, ac ementito sexu, seque Vir- tum fingens emitteret Professionem Regularem 20 apud Monachos, seu Regulares Viros; ejus profes- sio esset invalida ex defectu voluntatis illam reci- pientium, quæ concurrere debet unâ cum volun- tate profitentis, ut bene advertunt DD. apud Do- natum in Supplicat. quæst. 23. num. 5. Non me lateat antiquitus plures Heroinas simulasse sexum, & reli- giosam vitam sanctissimè duxisse in Cenobitis Mo- nachorum, prout de S. Pelagia Antiochena scribit Lippomanus ex Metaphrast. 8. Oâobris. De Eu- genia Philippi Comitissæ filia Marulus lib. 4. De Eu- frofina sub nomine Smaragdi, idem Metaphrast. 25. Septembr. De Sancta Marina Virgine in A- chaia, quæ falso accusata, quòd mulierem prægnan- tem reddidisset, partum accufatricis diligenter edu- care, & omnem pœnitentiam sibi ab Abbate im- positam humiliter voluit potius peragere, quàm se esse feminam aperire. Lippomanus die 17. Julii. De Sancta Theodora Alexandrina eodem modo crimi- nata, & eandem pœnitentiam patienter exequu- ta. Metaphrast. 11. Septem. De Sancta Syncretica, seu Patricia, quæ assumpsit nomen Dorothei; de qua Matthæus Raderus in Viridar. Sanctor. De Beata Poppulla, quæ 38. Annos vixit in Monasterio Re-

ligiosorum semper incognita, ut differret Sanctus Gregorius Turonens. de Gloria Confessor. cap. 16. ac de B. Hildegunde in Monasterio Schovianensi nominata Joseph, de qua ex Cesario idem Rade- rus; atque Schortus in Physica Curiosa. lib. 3. cap. 17. §. 2. Exempla quidem admiranda, sed hodie non imitanda; quia ex Concilio Tridentino sess. 25. de Regular. cap. 15. Viri profiteri debent in Mo- nasteriis Virorum; Femine verò in illis Monia- lium tantum; ut notat Donatus d. tom. 2. part. 2. tract. 5. quæst. 23. num. 5.

DECISIO XLIV.

ARGUMENTUM.

Exponitur, quid sit Casuum Reservatio. An ea in Ecclesia sit antiqua? Et Qui possint in foro inter- no, ac Sacramentali Casus sibi reservare? Examinatur, An reservari possint peccata Venialia? vel Mortalia interna? vel dubia? Referuntur Instructiones Sacræ Congregationis Episco- porum, ac Regularium circa Casuum reserva- tionem.

SUMMARIUM.

- 1 Reservatio Casuum quid sit?
2 Facultas reservandi casus in Ecclesia semper fuit.
3 Papa reservat sibi Casus in toto Orbe Christiano.
4 Episcopi in suis Diocæsis.
5 Prælati habentes Jurisdictionem quasi Episcopalem.
6 Abbates, atque Superiores Religionum.
7 Peccata minorâ, atque Venialia an possint reservari?
8 Sacerdos non approbatus non absolvit à Venialibus.
9 Peccata interna an possint reservari?
10 Hæresis mentalis an sit reservata? Et an exte- rior, sed occulta?
11 Peccata dubia an cadant sub reservatione? Et quando habenda pro reservatis? num. 12.
12 Instructiones S. Congreg. ad Episc. circa casus reservandos.

Pro complemento tractatus de Pœnitentiæ Sacramento, opus est materiam Casuum refer- vatorum explicare, cum circa illos instructi esse debeant Confessarii, ne in eorum absolutione ipsos er- rare contingat. Igitur in præfenti Decisione tria vi- debimus.

Primo. Quid sit Casuum Reservatio, & à quo tem- pore in Ecclesia sit introducta?
Secundo. Qui possint sibi casus reservare.
Tertio. Quæ peccata possint reservari.
Quo ad Primum. Casuum Reservatio est Coarctatio, seu limitatio Jurisdictionis, Confessariis infe- rioribus concessæ à Superiore pro foro conscientie, ac interno pro certis peccatis; ne ullus ab eis absol- vere possit, nisi ipse Superior, vel alius delegatus ab illo. Ita Collegium Salmanticense in cursu Theo- log. Moral. tom. 1. de Sacrament. in genere, tract. 6. cap. 13. num. 1. & Eminentiss. Card. de Lauræa de Pœnit. Sacram. disp. 19. à num. 291. & sequ. ubi demonstrat, reservationem casuum consistere in prædicta coarctatione, seu limitatione Jurisdic- tionis; ea ratione, quia Superior intendit, & vult ipse solus ea uti circa absolutionem à casibus reserva- tis; vel cui voluerit specialiter delegare; adeo ut si quis inferior non habens delegatam sibi jurisdic- tionem, attentaverit absolvere à reservatis, nulla, & invalida sit absolutio; & penitens teneatur iterum confiteri ipsi Superiori casus alios reservatos, San-

Sanchez lib. 2. in Decalog. cap. 8. num. 5. & alii, quos citat, & sequitur d. Collegium Salmanticense d. cap. 13. num. 6. Hæc autem facultas in Superioribus reservandi sibi casus est adeò antiqua, ut eam semper fuisse in Ecclesia dubitandum non sit; tamquam necessariam ad regimen fidelium, & ad eos abster- rendos à gravioribus culpis, ut differret Concilium Tridentinum sess. 14. de Sacram. Pœnitent. cap. 7. in illis verbis: Ad Christiani populi disciplinam perti- nere sanctissimi Patris nostri visum est, ut atrociora quædam, & graviora crimina non à quibusvis, sed à summis dumtaxat Sacerdotibus absolvantur, quod prosequitur Eminentiss. Card. de Lauræa d. disput. 19. à num. 267. & sequ. & de casibus reser- vatis Episcopo loquitur Bonifacius VIII. assum- ptus Anno 1294. ad Summum Pontificatum, in cap. 2. de Pœnitent. & Remission. in 6. Et Clemens V. elec- tus Papa Anno 1304. in Clem. 1. §. Quibus etiam de Privileg. præter alios textus Canonicos, quos citat Ivenius in Commentarij. Historico, & Dogmatico de Sacramentis tom. 2. Differat. 6. quæst. 7. cap. 3. §. 4. & novissimè Pignatelli tom. 10. Consult. 163. num. 1. Quo ad Secundum: Extra controversiam est, Pri- mo, quòd Papa sibi reservat peccata, ac censuras in univèro Orbe Christiano. Eminent. Card. de Lauræa d. disp. 19. num. 261. & num. 291. ubi probat, hæc reservandi casus potestatem in Papa esse à Deo, quòd latius prosequitur Barbosa de Offic. & Potest. Episcop. allegat. 50. in qua omnes reservationes Pa- pæ enumerat. Secundo, quòd Episcopi idem jus sibi reservandi casus pro suis Diocæsis habent; ut ex- cit. cap. 2. de Pœnit. & Remiss. in 6. nec non ex eodem Sacro Concilio Tridentino d. sess. 14. cap. 7. Vers. Neque dubitandum est; ac etiam ex Can. 11. ubi profertur anathema in contrarium asserentes. Hanc tamen facultatem habent à Papa, ut pluri- bus rationibus ostendit idem Eminentiss. Card. de Lauræa ead. disp. 19. num. 293. Barbosa alleg. 51. in princ. atque Squillaceus de Privileg. Episc. part. 3. cap. 21. Tertio, Prælati inferiores, ac Abbates habentes jurisdictionem quasi Episcopalem cum ter- ritorio, ac populo sibi subditis eandem facultatem censetur habere. Eminen. Card. de Lauræa d. dis- put. 19. num. 278. & Collegium Salmantic. ead. tract. 13. num. 2. ubi alios DD. cumulat. Et Quarto, Abbates, ac alii Superiores Religiosorum Ordinum, qui pro suis subditis reservare casus sibi valent, ser- vata tamen forma Constitutionis Clementis Papæ VIII. de qua infra Decif. XLVI. Quo ad Tertium: Tridentinum Concilium in cit. sess. 14. cap. 7. de Sacram. Pœnit. ait: quòd reservan- dia veniunt atrociora, & graviora crimina. Porro eum non possit tradi certâ limitatio casuum refer- vandorum pro unaquaque Diocesi, ut notat Navar- rus in Man. cap. 27. num. 260. in fin. & Fillucius tom. 1. tract. 15. num. 236. disputant Doctores Pri- mo, An peccata minorâ, seu etiam Venialia possint reservari? & respondent, licet quòd non; validè au- tem quòd sic; quamvis videatur frustratoria reservatio quo ad venialia, quia de necessitate non sunt con- sistentia ex Concil. Trident. d. sess. 14. cap. 5. Nihilominus quatenus penitens vellet ea submittere clavi- bus, & de eis obtinere absolutionem Sacramenta- lem, teneatur se præsentare Superiori, vel ab eolli- centiam obtinere, ut à Confessario inferiori absolve- retur, ut disputando concludit Eminentiss. Card. de Lauræa d. disput. 19. à num. 312. & sequ. ubi num. 315. redarguit asserentem plurium Moralistarum; quòd quilibet Sacerdos, etiam non approbatus, pos- sit absolvere à Venialibus; subdens, numquam re- perisse Canonem, vel textum concedentem hanc as- sertam facultatem; sed è contra extare definitionem Concil. Trident. d. sess. 14. cap. 7. in princ. Nul- lus momenti Absolutionem eam esse debere, quam Sa-

cerdos in eum profert, in quem ordinariam, aut sub- delegatam non habet Jurisdictionem. Idcirco talem opi- nionem proferriam esse ab Innocentio XI. diximus supra in Decif. XXXVII. um. 26. Secundo, disputant DD. an peccata interna, et- si gravia, ac mortalia possint reservari? Et quam- vis nonnulli respondeant Negativè ex communi Axiomate, Ecclesia non judicat de occultis; cap. Erubescant. & ibi Glossa dist. 32. & cap. Cogita- tionis. de Pœnitent. dist. 1. Affirmativa responsio est verior, ac communior, quam teneatur Palau, Dicastillus, Aversa, & alii, quos allegant, atque sequuntur Salmanticenses d. tract. 13. num. 11. ac etiam tenet Eminentissim. Cardin. de Lauræa d. dis- put. 19. num. 309. quia ipsum peccatum internum est objectum Jurisdictionis Prælatorum, & ad ab- solvenda peccata interna opus est Jurisdictione. Igitur recusante Superiore concessionem Jurisdictionis super aliquo peccato interno, & volente per seip- sum illud absolvere, valida erit reservatio. Ad ra- tionem contrariam responderetur, quòd Ecclesia non judicat de occultis in foro exteriori, secus autem in interno, ac Sacramentali. Præterquam quòd pœni- tens se accusat coram Confessario de peccatis inter- nis; & ea non sunt amplius occulta, sed mani- festa; & quidquid sit de hac ratione, certum est, quòd si Superiores velint, possunt etiam peccata gra- via interna reservare. Sanchez in Decalog. lib. 2. cap. 8. num. 4. ubi alios allegat. At usus communis Ecclesiæ est, reservare tantum externa, non autem interna; hinc communis est Doctorum opinio, quòd hæresis mentalis, & merè interna non ser- vatur, & à quocumque Confessario possit absolvi. Eminentiss. Cardin. Toletus in Summa lib. 1. 10 cap. 19. num. 3. Lezana tom. 3. Verb. Hæresis num. 2. Reginaldus in Praxi lib. 9. num. 158. & num. 230. Sanchez alios cumulat d. lib. 2. cap. 8. num. 3. & Salmanticenses d. tract. 13. de Pœnitent. num. 11. est aliud dicendum sit de hæresi occulta, quæ dif- fert ab illa mentali; ideòque eum exterioris pandat- tur, etiam occulte, & sicut excommunicatione Bullæ Censæ Domini, & absolvi non potest à Confes- sario inferiori, neque ab Episcopo, ut tenent Do- ctores quinquaginta collecti à Barbosa ad Concil. Trident. sess. 24. de Reform. cap. 6. num. 52. & infra dicitur. Quæ autem peccata in sola mente consummuntur, non comprehenduntur in reservatione; nisi expresse nominentur; quocirca si reservetur pec- catum mortale furti; & quis furetur obolum, ani- mo plures furandi; est peccet mortaliter ob malum animum, & ultimum finem furandi, peccatum il- lud non cadit sub reservatione, quia exterioris oblie- vem quantitatem non censetur peccatum mortale; ut docent pluri Theologi apud Salmanticenses d. tract. 13. num. 12. Lezana d. tom. 3. Verb. Casus re- servati num. 10. Tertio in controversiam DD. vertunt, an pec- cata dubia veniant sub reservatione? Illa scilicet, de quibus penitens dubitat, se ea commississe? Vel si commiserit, an sint mortalia? vel ob levi- tatem materiæ, vel ob defectu perfectæ delibera- tionis, ut in blasphemante in primo motu iracun- diæ? & quamvis non desint, qui affirmant, ut ajunt Salmanticenses d. tract. 5. cap. 13. num. 14. nihilominus contrarium ibi tenent num. 15. cum pluri- bus Theologis, quos inter Suarez de Consijs dist. 40. sect. 6. num. 5. Eminentiss. Cardin. de Lugo de Sacram. Pœnitent. disp. 20. num. 20. Diana Coordi- natus tom. 1. tract. 5. resol. 41. existente in veteri part. 8. tract. 7. resol. 74. ubi docet, quòd si deinde pœ- nitens fiat certus de peccato illo dubio, teneatur quidem illud confiteri, sed à quocumque Confessario po- terit absolvi. Lezana tamen d. tom. 3. Verb. Casus reservati num. 14. excipit; si in percussione clerici dubium esset, an percussio sit gravis, vel levis? Vel

Vel ageretur de absolutione casuum Bullæ Cœnæ Domini virtute Privilegiorum in Italia; nam ex decreto Clementis VIII. de quo ipse Lezana tom. 1. cap. 19. num. 17. prohibet absolutionem eorumdem, siue sint casus clari, siue dubii, ideoque in his duobus casibus dubiis, casus reputandi sunt reservati, & est recurrendum ad Superiores pro absolutione.

Cæterum pro reservatione casuum faciendâ per Episcopos non sunt ignorandæ instructiones, atque regulæ præscriptæ à Sacra Congregatione Episcop. ac Regular. quas referunt Barbosa d. allegat. 50. num. 288. ac novissimè Nicolius in Flosculis Verb. Casus reservati num. 1. quarum præcipuæ sunt:

1. Ut casus sint paucissimi.
2. De re gravi.
3. Ut in peccatis carnalibus reservandis multa utantur circumspessione in danda licentia absolvendi; ne, ob frequentem accessum ad ipsos Episcopos, pœnitentes manifestentur.
4. Ideo plures deputent Confessarios in Civitate, ac Diocesi, qui possint ab eis absolvere.
5. Ne reservent sibi casus aliâs etiam Sedi Apostolicæ reservatos.
6. Neque choreas, aut saltus in Quadragesima.
7. Neque accessus ad Moniales sine licentia in scriptis, quando non sunt ad malum finem.
8. Neque lapsus carnis Sacerdotum cum mulieribus solutis.
9. Neque inobservantiam festorum, vel non solvere debita locis piis, nisi post notabile tempus.
10. Et ne ipsi Episcopi præberint Pœnitentiam, quam Confessarii teneantur injungere pœnitentibus in singulis Casibus occurrentibus; sed eam decernendam prudentiæ, & arbitrio eorumdem Confessariorum relinquant.

DECISIO XLV.

ARGUMENTUM.

De permisa absolutione à quibuscumque reservatis in articulo, vel periculo mortis, ac tempore Jubilei. De facultate absolvendi à casibus occultis, Papæ reservatis, competente Episcopis vigore Concilii Tridentini sess. 24. de Ref. cap. 6. & à publicis de Jure Canonum, ubi pœnitentes sint impediti recurrere ad Papam. An Episcopi absolvant à casibus occultis Bullæ Cœnæ Domini; & ab aliis post Concilium Sedi Apostolicæ reservatis? Referuntur varii casus, in quibus Confessarii inferiores possunt absolvere pœnitentes à reservatis.

SUMMARIUM.

1. Mortis in articulo, aut periculo constitutus absolvi potest à reservatis, & à censuris quibuscumque.
2. Excommunicatus denunciatus Sacerdos an possit absolvere moribundum?
3. Prælati reservans, ac ejus Superior absolvit à reservatis.
4. Episcopi duplici Jure absolvent à Casibus Papalibus. Et quomodo?
5. Casus Papales occultos absolvent Episcopi. Sed nunquid contentos in Bulla Cœnæ Domini?
6. Episcopi an absolvant à Duello, à violata clausura Monialium, Immunitate Ecclesiastica, ac Simonia Reali?
7. Episcopi scilicet possunt absolvere facere à Casibus Papalibus.
8. Episcopi an absolvant impeditos recurrere ad Papam à reservatis.
9. Papæ reservatis Casus qui sint? Remissivè.
10. Jubilei tempore quilibet absolvit à reservatis Papæ, & Episcopo.
11. Jubileum non assequens an sit absolutus à re-

servatis? Et qui fecit confessionem invalidam? Et quid de non confessi ex ignorantia? Vel de obliis?

12. Scandali vel infamie, aut vite in periculo, quando liceat absolvere à reservatis?
13. Oblita reservata quando à quocumque possint absolvi.
14. Superior quomodo audiat habentem reservata?
15. Inferior impetrans facultatem pro reservatis aut utatur ea pro seipso, vel pro aliis, vel pro diversis peccatis?
16. Peregrini habentes reservata an absolvi possint in loco, ubi ea peccata, non sunt reservata?

Reservatorum Casuum materiam prosequentes, oportet in præsentem agere de his, qui ab illis possunt pœnitentes absolvere, & ad ea, quæ scitu tantummodò sunt necessaria, calamen restringendo, duo veniunt examinanda.

Primum, Qui possint absolvere à Casibus reservatis?

Secundum, An dentur peccata reservata, quæ possint absolvi à quocumque Confessario abque alia licentia Superioris?

Quo ad primum, pluribus responsionibus quæ situm est elucidandum, ac resolvendum.

Prima responsio est: Si pœnitens sit constitutus in articulo mortis, & habeat casus reservatos, potest à quocumque Sacerdote absolvi, prout etiam à censuris; atenta Regula certa, illimitata, ac universalis, quam ponit Concilium Tridentinum sess. 14. de Sacram. Pœnitent. cap. 7. loquens de casuum reservatione, his verbis: Verumtamen pœnitentem, ne hac ipsa occasione, (scilicet reservationis) aliquis percat, in eadem Ecclesia Dei custoditum semper fuit, ut nulla sit Reservatio in articulo mortis; atque ideo omnes Sacerdotes quolibet pœnitentes à quibuscumque peccatis, & censuris absolvi possunt.

Et de hac inveterata, immemorabili, atque semper servata consuetudine, ut existentibus in articulo mortis à quocumque Sacerdote possint absolvi ab omnibus excessibus, ac censuris quantumvis reservatis, testantur DD. innumeri, quos numerat Barbosa in collect. ad d. sess. 14. cap. 7. num. 10. & confirmant Canones, ac Concilia antiqua; ut videtur est in Concilio Carthagen. III. celebrato Anno 397. in cujus Canone 32. fuit statutum: Ut Presbyter, inconsulto Episcopo non reconciliet Pœnitentem, nisi absente Episcopo, ac necessitate cogente: & referatur in cap. ult. 26. qu. 7. ubi Gratianus legit: Nisi absente Episcopo ultima necessitas cogat. Et hoc idem docent, præter Theologos, ac Canonistas, Historici Sacri, nempe Illustrissimus, ac Reverendissimus Baptaglinus Episcopus Nucera in sua nunquam satis laudata Historia Conciliorum ad Concil. Carthagen. 2. can. 4. Anno 390. pag. 147. & successivè ad Carthagen. 3. can. 32. Anno 397. pag. 154. prout etiam Illustrissimus, ac Reverendissimus Sarnelius Episcopus Vigiliarium in eruditissima sua Antiqua Baptagliographia cap. 20. num. 5. Porro an in tali articulo, si Parochus sit præsens, vel alius Confessarius approbatus, possit simplex Sacerdos absolvere? sunt hinc inde opiniones DD. quos refert Pignatellus tom. 10. consulti. 163. num. 13. 14. & 15. ubi ait Sac. Congr. approbasse negativam. Pro articulo autem mortis, in quo propriè intelligitur infirmus mortali morbo laborans, Doctores comprehendunt etiam personas in discrimine vitæ versantes ob quamcumque aliam causam, ex qua probabiliter, ac moraliter mors solet venire, ac timeri; ut in suscipiendis longam navigationem; in obfessis ab hostibus; in muliere prægnante; in castrandis; peste infectis; ac similibus; de quibus videndi Reginaldus in Præxi libr. 1. à num. 58. & seqq. Lezana tom. 3. Verb. Bullæ Cœnæ num. 53. Chapevil de Casibus reserv. cap. 7. diffic. 1.

diffic. 1. Coriolan. cod. trah. part. 1. sess. 2. art. 16. Sanchez in Decalog. lib. 2. cap. 11. Bossius in Discip. Moralib. discept. 2. an. 6. & seqq. ac alii plures collecti per Barbofam ad d. sess. 14. c. 7. n. 11. qui loquuntur de periculo necessario, non autem merè voluntario.

Porro non est ignorandum, quòd dicente Concilio Tridentino ubi supra quòd omnes Sacerdotes quolibet Pœnitentes à quibuscumque peccatis, & censuris absolvi possint; non levis altercatio est inter Doctores, quos cumulat Barbosa in d. sess. 14. c. 7. n. 12. An etiam Sacerdos excommunicatus, ac publicè denunciatus, imò, & degradatus in dicto articulo mortis possit absolvere? Affirmant enim Comitulos in Resp. Moral. lib. 6. q. 27. Layman lib. 5. trah. 6. c. 12. n. 13. Suarez de Pœnit. disp. 26. sess. 4. Et de Censur. disp. 11. sess. 1. n. 14. ac alii multi. Sed vice versa id negant Navarrus in Manual. cap. 26. num. 26. Coriolan. d. part. 1. sess. 2. art. 16. num. 10. S. Thom. in 3. p. q. 82. art. 7. ad secundum. Abbas in cap. Cum Clericis. De Ordin. ab Episc. qui renunc. & præter alios antiquos, ac modernos, novissimè Fagnanus in c. Non est vobis. De Sponsalib. ubi mordicus sustinet, ac probat, Sacerdotem denunciatum, excommunicatum neque in articulo mortis validè absolvere pœnitentes; quia illa Verba Concilii Tridentini Omnes Sacerdotes, debent intelligi de viventibus in unitate Ecclesiæ, de quibus apte, & post loquitur Concilium in eodem textu; non autem de præcis, ac separatis, quales sunt excommunicati denunciati; ut prosequitur demonstrare Fagnanus ibidem; addens, ita fuisse dictum, atque responsum Episcopo Valentino à Sacra Congregatione Concilii; quam Decisionem DD. contrarii ignorarunt, & ideo in affirmativam sententiam irruerunt, à qua cavere oportet; cum jam Eminentiss. Cardinales S. Concilii Tridentini Interpretes negativam sint amplexi.

Secunda Responsio. Quocumque tempore à reservatis absolvere potest Prælati, qui casus sibi reservavit; nec non Superior ejusdem Prælati reservantis; vel per seipsum, si Reservans, vel ejus Superior sit Sacerdos; vel per suum delegatum, si carent Sacerdotio; vel nolit ipse personaliter pœnitentem audire, ac Sacramentaliter absolvere. Ita Salmanticenses d. trah. 6. cap. 13. n. 20. & 21. ac Eminentiss. Card. de Lauræa d. disp. 19. de Pœnit. n. 336. Ex qua responsione studiosus Lector deducet, Papam in toto Orbe posse absolvere non solum à Casibus per seipsum sibi reservatis, sed etiam ab illis reservatis per Archiepiscopos, Episcopos, Generales, ac alios Prælatos inferiores quoscumque. Summus Papæ Pœnitentiarius eandem facultatem habet, ut demonstrabimus infra Decif. XLVIII. & notat ipse Eminentiss. Card. de Lauræa d. disp. 19. n. 337. E contra Legati à Latere, ac Nuntii Apostolici non absolvent à reservatis Papæ, vigore eorum Dignitatis, si casus sint publici; secus autem si specialis commissio sit eis data; vel casus sint occulti. Barbosa de Jure Eccles. Univ. lib. 1. cap. 5. num. 25. & seqq. ubi octo casus colligit pro foro exteriori spectantes de Jure ad Legatos supradictos; & idem confirmat Eminentiss. Card. de Lauræa à num. 338. usque ad num. 342. Episcopi absolvent à Casibus, quos sibi reservant vel in Synodo, vel per Edictum particulare; quia ejus est solvere, cujus est ligare; & nomine Episcoporum veniunt etiam eorum Vicarii, nec non Abbates, alique Prælati inferiores territoriorum separatim, ac populum sibi subditum habentes cum quasi Episcopali Jurisdictione; prout etiam Vicarii Capitularis Sede Episcopali vacante. Salmanticenses d. trah. 6. cap. 13. num. 30. & seqq. in trah. 10. de censuris cap. 2. num. 54. in huc, ubi alii scribentes.

Tertia Responsio. A reservatis casibus per Papam duplicem facultatem absolvent habent Episco-

pi; unam à Concilio Tridentino, & aliam à Jure communi. Concilium Tridentinum in sess. 24. de Ref. cap. 6. concedit Episcopis, ut possint in quibuscumque casibus occultis, etiam Sedi Apostolicæ reservatis, delinquentes quoscumque sibi subditos in Diocesi sua per seipsum, aut Vicarium, ad ad specialiter deputandum, in foro conscientie gratis absolvere, imposita Pœnitentia salutari. Itaque ubi casus sint occulti, quamvis sint Papæ reservati, possunt Episcopi subditos suos ab eis absolvere; & de hoc non est ambigendum, cum verba Concilii sint manifesta, At magna est controversia inter Theologos, an hæc Episcoporum facultas comprehendat casus contentos in Bulla Cœnæ Domini, reservatos Papæ, quando sunt occulti? Affirmant plurimi, quos refert Diana part. 7. trah. 2. resol. 23. collocata in Coordinato tom. 5. trah. 8. resol. 17. nec non Eminentiss. Card. de Lugo in trah. de Fide 23. sess. 3. per totam. At non minor est numerus negantium, ibidem allegatorum, quibus adherent ipse Diana, ac Cardinal. de Lugo, Lezana tom. 3. Verb. Bullæ Cœnæ num. 53. & cum illis novissimè sentit Eminentiss. Card. de Lauræa d. disp. 19. de Pœnit. à num. 344. ac ratione, quia Bulla Cœnæ Domini, quæ annuatim legitur, ac renovatur, non solum derogare censetur Concilio Tridentino tamquam posteriori, sed quia expressè revocat quamcumque facultatem Sæcularibus, ac Regularibus Ordinibus, ac etiam Episcopis ab illis casibus absolvendi concessam, sive per ipsam Apostolicam Sedem, sive per cuiuscumque Concilii Decretum in genere, vel in specie, &c. Igitur inconcussa veritas est, quòd hodie Episcopi non possunt absolvere à casibus in Bulla Cœnæ Domini Papæ reservatis, siue sint publici, siue sint occulti; & eo minus ab hæresi quamvis occulta; quia, etsi iste casus esset permittus soli Episcopo in eod. cap. 6. Concil. Trid. sess. 24. nunc per eandem Bullam Cœnæ Domini est ei substractus, ut demonstrant prædicti Eminentiss. Card. de Lugo in d. disp. 23. de Virtute Fidei sess. 3. num. 87. & de Lauræa in cit. disp. 19. num. 350. ubi ponit declarationem Supremæ Congregationis S. Inquisitionis Romæ. At dum dicimus, non posse Episcopum absolvere ab hæresi occulta, intelligendum est de occulta externa; idest quæ per verba, aut signa exteriora manifestata est, quamvis in occulto, & non in publico; ad differentiam hæresis merè mentalis, & quæ prorsus latet in mente hominis; ab hac enim tam Episcopus, quam quilibet Confessarius potest absolvere, tamquam nulli reservata, ut probatum est supra Decif. XLVI. n. 10. & tenet Lauretus de Franchis De Controv. inter Episc. & Regular. part. 1. num. 149. & ibi Adden. num. 1411. ubi infiniti DD.

Ultèrius Episcopi absolvere non possunt, (præter hæresim) à Duello, à Simonia reali, à Violatione Clausuræ Monialium ad malum finem, & Immunitatis Ecclesiasticæ juxta terminos Constitutionis Gregorii Papæ XIV. quamvis hæc delicta sint occulta; ea ratione, quia post Concilium Tridentinum Summi Pontifices eorum absolutionem sibi ipsis, ac Sedi Apostolicæ reservarunt, ut notat Lezana tom. 3. Verb. Confessarius Regularis num. 5. & Pax Jordanus tom. 1. lib. 3. tit. 4. num. 92. ubi rejicit Bonacinam contrarium docentem; & protestatur, se nunquam voluisse in prædictis casibus, etsi occultis, quemquam absolvere; quare cavendum est à Summa Diana Verb. Absolvere. num. 54. & à Sanchez in Decal. lib. 6. cap. 15. num. 76. & aliis asserentibus, Episcopos posse ab illis absolvere. His exceptis, in omnibus aliis casibus Papalibus reservatis, (quos numerat Barbosa de Episcop. alleg. 50.) quando sunt occulti, possunt Episcopi absolvere subditos suos; & erga seipsum uti eadem facultate; itaque, (quod Deus avertat) si in aliquem casum Papæ reservatum inciderint, 7

fuò Confessario elargiente facultatem jus habent, ut ipsos absolvat. Salmanticenses *diſp. trah. 6. cap. 13. de Sacrament. Pœnitent. num. 34.* ubi plurimos DD. congruunt: Suarez de Pœnit. *diſp. 30. ſcđ. 2. num. 15.* ubi ponit Declarationem Sacræ Congregationis, hoc idem affirmantem, quam etiam tranſcribit Eminentiff. Cardin. de Lauræa *d. diſp. 19. num. 367.*

Deinde à Jure communi alteram facultatem habent Episcopi circa casus Papæ reservatos; videlicet (exceptis semper suprascriptis) absolvendi eos, qui in illos incurrunt etiam publicè; si forte habeant impedimentum, quo detineantur, ne possint ire Romam, & se præsentare Summo Pontifici, quales censentur esse Senes, Pauperes, Mulieres, Valeudinarii, subiecti alterius dominio, & consimiles, de quibus differit Pax Jordanus *diſp. lib. 3. tit. 4. à num. 31.* & segg. ac notat Eminentiff. Cardin. de Lauræa *d. diſp. 19. num. 348.* Collegium Salmanticens. *d. trah. 10. de Censuris cap. 2. n. 63.* ubi id ampliatur etiam ad casus publicos in Bulla Cœnæ contentos, & expressè docent Suarez *tom. 4. de Pœnit. diſp. 30. ſcđ. 3. num. 9.* Navarrus in *Manu. cap. 27. num. 88.* & 89. nec non Reginaldus *lib. 1. num. 125.* ac etiam *lib. 8. num. 84.* ubi firmat hoc dictum, Reservatio ob justum impedimentum ex Papali si Episcopalis. Quam autem sint casus Papæ reservati, (præter contentos in Bulla Cœnæ Domini, & alios recensitos supra num. 6.) declarat Eminentiff. Card. Toletus *d. lib. 1. cap. 35. & 36.* atque Reginaldus *cod. lib. 1. à num. 131.* & segg. qui ponunt omnes casus, ac censuras Papales tam intra, quam extra corpus Juris Canonici existentes; ubi, cum opus fuerit, studiosus recurrit.

Quarta Responsio: Tempore Jubilæi quilibet Sacerdos ad confessiones audiendas approbatus per Ordinarium potest absolvere à quibuscumque Casibus quomodolibet sive Papæ, sive Episcopo, aut alteri Superiori reservatis; sic enim legitur in Bulla Jubilæi hujus Anni 1701. à SS. D. N. CLEMEN-TE PAPA XI. feliciter memoratis concessi: *Insuper omnibus, & singulis Christi fidelibus utriusque sexus, tam laicis, quam Ecclesiasticis secularibus, & Regularibus, &c. licentiam concedimus, & facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium, tam Secularem, quam cujusvis Ordinis, & Instituti Regularum ex approbatione, ut præmittitur, à locorum Ordinariis, qui eos ab Excommunicationis, suspensionis, & alius Ecclesiasticis Sententiis, & censuris à Jure, vel ab homine, quavis causa laicis, seu infidelibus; nec non ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, & delictis, quantumvis gravibus, & enormibus; etiam locorum Ordinariis, sive Nobis, & Sedi Apostolica, etiam in litteris dicte Cœnæ Domini legitis contentis, & alias per quascumque nostras, aut Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum Constitutiones, quarum tenores presentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro conscientie, & hac vice tantum absolvere, & liberare valeant.* Circa quam Jubilæi clarissimam, & indubitabilem concessionem, nonnulla dubia à DD. promoventur. *Primò:* An qui constituitur tempore Jubilæi, & absolvitur à reservatis, sed non adimplet alia opera, & non consequitur Jubilæum, remaneat absolutus? Et respondetur affirmativè, quia absolutio non pendet à futura conditione consequendi Jubilæum, neque datur ad reincidentiam. Ita DD. apud Salmanticens. *d. trah. 6. cap. 13. num. 56.* Sanchez in *Decalog. lib. 4. cap. 14. num. 43.* Suarez *diſp. 31. ſcđ. 4. num. 5.* & Reginaldus *lib. 8. num. 59.* *Secundò:* An sit absolutus à reservatis qui dicto tempore Jubilæi fecit confessionem invalidam? Ad hoc respondetur cum distinctione; si fuit invalida absque culpa penitentis? & remanet absolutus à reserva-

tis: At si culpabiliter se gessit, subsistit reservatio, & opus est, ut recurat ad Superiorem. Eminentiff. Cardinal. de Lauræa de Pœnitent. *diſp. diſp. 19. num. 432.* *Teriò:* Quid dicendum, si nesciens habere reservatam non sit confessus tempore Jubilæi? vel si sciebat, fuit oblitus ea confiteri? Respondent DD. etiam tranſacto tempore Jubilæi posse quemlibet Confessarium absolvere à reservatis illis. Ita DD. quos citant, ac sequuntur Salmanticenses *d. cap. 13. num. 55.* & 58. ac Eminentiff. Cardin. de Lauræa *diſp. 19. num. 424.* & 429. rationem reddens, quia talis præsumitur voluntas Summi Pontificis.

Quo ad Secundum; in quo quaritur, An dentur peccata reservata, quæ possint absolvi à quocumque Confessario absque alia licentia Superioris? Ponunt Theologi nonnullos casus, in quibus affirmativè est respondendum; & sunt sequentes. *Primò:* quando penitens, qui de præcepto tenetur confiteri, communicare, aut celebrare, non potest accedere ad Superiorem pro absolutione à reservatis, nisi cum periculo scandalis, vitæ, vel infamiae; tunc enim confiteri potest omnia peccata sua tam non reservata, quam reservata Confessario inferiori; & ab eo recipere absolutionem; ut differendo concludit Suarez de Pœnitent. *diſp. 31. ſcđ. 3.* Salmanticenses, qui plurimos DD. ita docentes allegant *d. trah. 6. cap. 13. num. 74.* & 75. ubi id concedunt, etiam si peccata habent annexam excommunicationem reservatam. *Lexana tom. 3. Verb. Casus reservati num. 24.* ubi advertit, quod penitens sic absolutus, cessante impedimento, debet, se Superiori præsentare. His consentit Eminentiff. Cardin. de Lauræa *diſp. 19. à num. 599.* & segg. reddens hanc rationem, quia Deus non præcepit cum periculo vitæ, aut infamiae confessionem peccatorum, sed tantummodò confessionem fidei; dicit tamen, quòd hoc periculum debet esse ita grave, ut æquiperetur illi, cujus causa licet facere confessionem non integram; de quo egimus supra Decif. XXIII. & in terminis periculi scandalorum, vitæ, vel infamiae loquuti sumus supra Decif. XLII. num. 18. Addit tamen Eminentiff. Cardin. de Lauræa, quòd in tali casu non est dicendum, quòd inferior Confessarius absolvat directè à non reservatis, & indirectè à reservatis, ut communiter asserunt Moraliste, sed quòd ipse Deus absolvit. *Secundò:* potest Confessarius inferior absolvere à reservatis penitentem, qui antea fecerat suam confessionem coram Superiore, sed oblitus est ipsa reservata inculpabiliter. Ita DD. apud Salmanticenses *diſp. cap. 13. à num. 43.* & segg. id ampliantes, etiam si confessio facta fuisset non coram Superiore Ordinario, sed coram ejus Delegato, qui facultatem absolvendi à reservatis habuisset. Huic tamen assertioni non acquiescit Eminentiff. Cardin. de Lauræa *diſp. 19. à num. 420.* usque ad num. 425. & requirit ulterius, quòd Superior habuerit intentionem liberandi penitentem ab omnibus reservatis; secus autem si à confessis tantum. Nec valet exemplum de confessione, & absolutione data tempore Jubilæi, quia in illa præsumitur talis esse intentio Papæ, ut obli- tumque possint extra Jubilæi tempus absolvi à quocumque; at hæc præsumptio cessat in Episcopo. Ceterum contrarium tenent communiter DD. quibus adheret etiam Maffius in *Theol. Moral. diſp. 21. num. 235.* Teriò potest inferior Confessarius absolvere à reservatis penitentem, qui se præsentavit Superiori, & ab eo remissus fuit ad inferiorem; censetur enim ab illius reservationem, vel concedere necessariam facultatem. Salmanticenses *d. trah. 6. cap. 8. numer. 129.* nec non *diſp. cap. 13. numer. 59.* Eminentiff. Cardin. de Lauræa *diſp. 19. à num. 381.* & segg. ubi bene ad-

vertunt, Superiorem non posse dimidiare confessionem penitentis, audiendo ejus peccata reservata; & ab illis eum absolvendo, & pro non reservatis illum remittendo ad inferiorem: quia vel debet audire tam reservata, quam non reservata, & ab omnibus eum sacramentaliter absolvere; vel dare ei licentiam, ut de utrisque coram inferiori confiteatur, per quem ab illisdem possit absolvi; & hoc docent omnes moderni, reprobata contraria antiquorum doctrina, relata à Suarezio *diſp. diſp. 31. ſcđ. 1.* per totam; & ab Eminentiff. Cardin. Lugone *diſp. 10. ſcđ. 6.* qui advertunt, multò minus inferiorem posse absolvere à non reservatis absque necessitate, remittendo penitentem ad Superiorem pro reservatis. *Quartò:* possunt absolvi omnia reservata ab inferiori Confessario, quando vel ipse, vel penitens obtinuit à Superiore per generalia verba facultatem pro absolvendo. At si in specie Superior fuisset locutus, vel cum restrictione ad numerum peccatorum reservatorum, vel ad tempus, vel ad personam, non potest inferior absolvere ultra dictam personam, speciem, numerum, vel tempus. Idem Eminentiff. Cardin. de Lauræa *diſp. 19. à num. 434.* & segg. ubi num. 437. notat, quòd cessante hac restrictione absolvendus est penitens etiam si laboretur in reservata ob conscientiam obrentæ facultatis prædictæ, quòd docet etiam Eminentiff. Cardin. de Lugo *diſp. 20. ſcđ. 8.* *Quintò:* Confessarius ipse habens reservata, & petens à Superiore licentiam in genere pro uno penitente absolvendo, potest absolvi ab alio inferiori; dummodò Superior non dixerit ipsi, *concedo tibi facultatem, ut illum penitentem absolvas;* tunc enim subdelegare non potest licentiam alteri; sed utique si generaliter dixerit, *concedo, ut penitens absolvat.* Eminentiff. Cardin. de Lugo *diſp. 20. ſcđ. 8.* & Eminentiff. Cardin. de Lauræa *ubi proxim. num. 438.* *Sextò:* Peregrinus, qui habet peccata reservata in sua Diocesi, accedens ad aliam Diocesim, in qua illa peccata non sunt reservata, potest à quocumque inferiore confessorio absolvi, dummodò non venerit in fraudem sui Ordinarii, sed ex aliqua legitima causa; & cò magis si moraturus sit per notabile tempus in hac secunda Diocesi. Fagnanus in *cap. Omnis Utriusque sexus. num. 86.* & 87. *De Pœnit. & remiss.* qui firmat, quòd reservatio Casuum Episcopaliū est localis, idè extra Diocesim cessat. Diana *Coordinatus tom. 1. trah. 5. res. sol. 47. 48. 49.* & 50. ubi DD. cumulat, quibus adherent Salmanticenses *diſp. trah. 6. cap. 13. num. 24.* & ibi Suarez *diſp. 20. ſcđ. 1. num. 4.* Eminentiff. Cardin. de Lugo *diſp. 20. ſcđ. 5. num. 71.* & concedit Eminentiff. Cardin. de Lauræa *ead. diſp. 19. num. 445.*

Corollarii loco, omnes DD. notant, Superiorem difficile esse non debere, absque urgente causa, in concedendo penitentis facultatem absolvendi à reservatis, ne in desperationem inducat penitentes; ut late differunt Navarrus *incap. Placuit. num. 119. de Pœnit. diſp. 6.* Quaranta *in Verb. Casus reservati. num. 1.* & Salmanticenses *diſp. cap. 13. num. 61.* & 62. notantes, quòd etiam si licentia petita injus denegetur, penitens secularis à quocumque absolvi non potest; licet contrarium procedat circa penitentes Regulares, ut in sequenti Decisione videbimus, idèque docet Eminentiff. Card. de Lauræa *cit. diſp. 19. num. 441.*

DECISIO XLVI.

ARGUMENTUM.

Differitur de potestate Regularium circa casus reservatos. Refertur Decretum Clementis VIII.

circa reservationem Casuum pro Religiosis, Quæ, & quanta sit auctoritas Prælatorum Regularium circa casus reservatos à Papa, vel ab Episcopis, in absolvendis suis Religiosis? A quibus casibus Confessarii Regulares non possunt absolvere suos penitentes seculares? Quam facultatem iidem habeant dispensandi in votis, ac in Irregularitatibus cum suis Penitentibus secularibus?

SUMMARIUM.

- 1 Prælati Regulares quomodo possint reservare sibi casus?
- 2 Clementis VIII. decretum circa casus reservatos Regularium.
- 3 Censuram sibi reservare an Prælati Regulares possint?
- 4 Casus reservati à Regula subsistunt, præter illos Clementis VIII.
- 5 Prælati Regulares in quibus casibus reservatis absolvant suos subditos?
- 6 Prælati Regulares an audiant confessiones suorum Regularium?
- 7 Confessarii Regularium quot deputandi in omni Monasterio? Eorum qualitates. Eorum facultas pro reservatis.
- 8 Prælati Regulares, si cadat in casum reservatum, à quo absolvatur?
- 9 Casus per Episcopos, vel per Bullam Cœnæ reservati quintuplici Jure prohibentur absolvi à quocumque Confessario.
- 10 Prælati Regulares non possunt absolvere suos subditos lapsos in casu Episcopo reservatos, & num. 12.
- 11 Religiosi an cadere possint in casu Episcopo reservatos?
- 12 Prælati Regulares non absolvunt suos Religiosos à casibus Bullæ Cœnæ; neque ab aliis quinque Pape reservatis.
- 13 Religiosi à quibus casibus Pape reservatis absolvantur per suos Prælatos?
- 14 Prælati Regulares absolvunt, & dispensant cum suis Religiosis prout Episcopi cum suis subditis ex Privilegio S. Petri V.
- 15 Confessarii Regulares non absolvunt à casibus Bullæ Cœnæ; neque à quinque aliis Pape reservatis Episcopo.
- 16 Opinio damnata, quòd Regulares possint absolvere à casibus Bullæ Cœnæ, & à reservatis Episcopo.
- 17 Regulares, an absolvant à casibus Pape reservatis?
- 18 Vota secularium an dispensentur à Confessariis Regularibus?
- 19 Irregularitates an Confessarii Regulares dispensent?

Sed, antequam materiam casuum reservatorum concludamus, agere oportet de facultate competente Regularibus tum Prælati, tum subditis circa casus reservatos, non solum pro ipsorum Regularium absolutione; sed etiam secularium, qui iidem peccata sua confitentur. Quare tria sunt hic examinanda.

Primò: Quam potestatem habeant Prælati Regulares in reservatione casuum?

Secundò: A quibus casibus reservatis possint iidem Prælati absolvere subditos suos Religiosos?

Teriò: An Confessarii Regulares possint absolvere penitentes seculares à casibus per Papam, vel per Ordinarium reservatis? commutare eorum vota; & super aliqua irregularitate dispensare.

Quo ad Primum: Quia Prælati Regulares sunt Ordini

Ordinarii suorum fubditorum, quorum curam gerere dicantur, tanquam eorum Pastores. *Clem. 1. De Rebus Eccles. non alien. c. cap. Abbatii de Privileg. in 6. Eminentiss. card. de Lauræa de Pœnitent. disp. 19. num. 284.* idem. Curæ olim reservabant sibi casus circa eisdem, ita & hodie eandem reservationem sibi facere possunt, ac non ad libitum, sed ad præscriptum Decreti Clementis Pape VIII. diei 26. Maji 1593. repositum in Bullario Romano Laetii Cherubini tom. 4. ad Bullam XXVI. Urbani VIII. & integrè relatum à Bordonò *Var. resol. part. 1. resol. 37. n. 1.* in quo decreto Summus Pontifex restringit facultatem Prælatorum Regularium ad undecim infra scriptos casus, videlicet: 1. *Apostasia etiam veneto habitu.* 2. *Nocturna, ac furtiva egressio à Monasterio.* 3. *Veneficia, incantationes, & sortilegia.* 4. *Proprietates contra votum paupertatis, quæ sit peccatum mortale.* 5. *Furtum mortale de rebus Monasterii.* 6. *Lapsus carnis voluntarius, opere consummatus.* 7. *Juramentum falsum in legitimo iudicio.* 8. *Procuratio, consilium, seu auxilium ad abortum factus animati, etiam effectum non secuto.* 9. *Occisio, seu vulneratio, aut gravis percussio cujuscumque persone.* 10. *Falsificatio manus, seu Sigilli Officialium Monasterii.* 11. *Multisum impedimentum, retardatio, aut aperitio litterarum à Superioribus ad inferiores, vel ab inferioribus ad Superiores.*

Hos autem casus Clemens VIII. induxit reservandos, non ut omnes à Prælatibus Regularibus referrentur; sed ex his aliqui ad eorum arbitrium; ac non alii præter hos, nisi de consensu Capituli Generalis, vel Provincialis. *Quaranta Verb. Casus refervati.* Suarez de Pœnitent. disp. 28. sect. 3. num. 13. c. 2. tom. 4. de Relig. traç. 8. lib. 2. cap. 18. *Lezana tom. 1. cap. 18. num. 20.* Bordonus d. resol. 37. num. 41. c. 42. Collegium Salmanticense dicit. traç. 6. cap. 13. num. 9. ubi notat in sua Religione Carmelitarum Disalceatorum tres tantum casus esse Superioribus reservatos, & Donatus de Reb. Regular. tom. 2. traç. 10. quæst. 23. qui colligit, tria requiri, ut in Religiosis casus sit reservatus, nempe ut sit peccatum mortale; ut si grave; & ut sit opere externo completum, quia non sufficit, si tantummodo sit inchoatum.

Sed utrum Prælati præter supradictos casus, possint aliquid præcipere, vel prohibere sub censura sibi reservata? est diffusio inter Theologos, quos allegat *Lezana dicit. tom. 1. cap. 18. num. 21.* & Donatus dicit. traç. 10. quæst. 24. Sed negativa sententia circa dicta censuræ reservationem prævalere debet; nam eam quoque esse prohibitam per Decretum Clementis VIII. respondit Sacra Congregatio Regular. die 7. Julii 1617. cujus responsum ponit Bordonus d. resol. 37. num. 44. atque Donatus dicit. quæst. 24. num. 7. subdens, nunc opus esse, prædictas censuras reservatas decernere in Capitulo vel Generali, vel Provinciali. Et ulterius *ibid. quæst. 26. num. 1.* addit aliam declarationem ejusdem Sacre Congregationis diei 22. Augusti 1631. qua respondit, casus reservatos Superioribus à Regula, non esse extinctos per d. Decretum Clementis VIII.; sed eorum reservationem subsistere, etsi diversi sint à supradictis undecim casibus. Quomodo autem sint intelligendi, & explicandi ipsi undecim casus clementini? videantur *Quaranta d. Verb. Casus refervati;* & *Lezana* in locis per ipsum citatis tom. 3. *Verb. eod. num. 32.* ubi copiosè declarant eosdem casus, & citant alios DD. de eis diferentes; quibus ego adjungo Bordonum d. part. 1. à resol. 40. c. segg. ubi fubius eosdem casus interpretatur.

Quo ad secundum. Circa potestatem Prælatorum Regularium absolvendi eorum subditos à casibus reservatorum, nam vel loquimur de reservatis per ipsos Regulares Prælatos; vel de reservatis per Epi-

scopos, vel de reservatis, per Summos Pontifices Apostolicæ Sedi. Loquendo de reservatis per ipsos Prælatos Regulares, cum coincidat in eodem subiecto sub ligandi, & us solvendi. *cap. Verbum.* 51. de Pœnit. dist. 1. utique idem Prælati suos Religiosos subditos auctoritate ordinaria absolvere possunt. Bordonus d. resol. 39. num. 38. ubi declarat hos Prælatos esse Generalem pro tota Religione, Provinciales pro tota Provincia, & Superiores locales intra suum Monasterium, seu Conventum; nisi aliter sit dispositum in Regula, vel Statutis, ac Constitutionibus suæ Religionis; à quibus sit facultas absolvendi Religiosos à reservatis demandata sit aliis Patribus, ab iisdem prædictis absolutio erit expectanda; siquidem Decretum Clementis VIII. nihil mutavit, aut disposuit circa illos, qui absolvendi habent facultatem; sed eam intactam reliquit in suo statu, ac si Decretum quo ad hoc non emanasset, ut ex Sorbo, & Coriolano firmat Bordonus d. resol. 39. num. 38.

Porro prædicti Prælati Superiores possunt absolvere à reservatis non solum per se, sed etiam per suos delegatos; idest per Confessarios inferiores, quibus voluerint hanc facultatem committere, ac delegare. *Megalla part. 1. lib. 1. cap. 13. num. 1.* Hic autem scire oportet, quod ex eodem Decreto Clementis VIII. approbato, & innovato à Sacra Congregatione Concilii jussu Urbani VIII. die 21. Septembris 1624. non licet Superioribus Regularium confessiones subditorum audire, nisi quando ipsimet subditi spontè, ac proprio motu id ab eis petierint; vel quando casum referentium habuerint; tunc enim subditi pro absolutione comparentes sunt ab ipsi Prælati Superioribus audiendi, & Sacramentaliter absolvendi, vel remittendi ad aliquem inferiorem Confessarium cum facultate, ut audiantur, & ab omnibus etiam reservatis absolvantur. *Lezana tom. 1. c. 18. num. 28. c. 29.* nec *cap. 19. num. 37.* Bordonus d. resol. 39. num. 46. Verum, quia ut plurimum penitentes cum casibus reservatis reculant se præsentare Superiori pro absolutione, timentes vel se infamare, vel sigillum confessionis frangi, vel alia gravia damna incurrere, & pro illis comparent Confessarii petentes à Prælato Superiore facultatem pro reservatis; in hoc casu servanda est dispositio prælaudati Decreti Clementis VIII. ita jubentis: *Superiores in singulis domibus deputent duos, tres, aut plures Confessarios pro subditorum numero majores, vel minores; itaque sint docti, prudentes, charitate præditi, qui à non reservatis eos absolvant; & quibus etiam referentorum absolutio committatur, quando casus occurrerit, in quo eam debere committi, ipse in primis Confessarius judicaverit.* Ex quibus verbis tria colliguntur à Doctoribus. Unum, quod Superiores non debent esse difficiles in deleganda petita facultate pro reservatis. Alterum, quod si eam recuserit Superior elargiri, potest nihilominus ipse Confessarius prædictum penitentem Religiosum ea vice absolvere; ut declaravit Sacra Congregatio Cardinalium jussu Urbani VIII. apud Gobatum traç. 7. num. 705. his verbis, relatis etiam à Bordonò d. resol. 39. n. 50. *Sanctitas sua deinceps declaravit, & declarat, ut si hujusmodi Regularium Confessarii casus alicujus reservati facultatem petentibus Superior dare noluerit; possint nihilominus Confessarii illa vice penitentes Regulariter, etiam non obtenta à Superiore facultate, absolvere.* Idem notant mea Eretomata cap. 122. num. 14. Tertium est, quod per verba, *illa vice*, non intelligitur unica vice, sed semel tantum; sed toties, quoties vel ipse Confessarius, vel ipse penitens accesserit, & petierit facultatem à Superiore, & ab eo fuerit denegata. Ita Bordonus d. num. 50. Pellizzarius in *Manual. Regular. tom. 2. traç. 8. cap. 2. num. 163.* Dicalillus disp. 11. dub. 20. num. 339. Cotonius lib. 2. *Contror. 7. cap. 5. num. 152.* & novissimè Gobatus d. traç. 7. num. 706.

Sed nec illud est ignorandum, quod si ipse Prælati cadat in peccatum ab eo reservatum, potest confiteri, & absolvi à quocumque confessorio; quia nulla est reservatio respectu ipsius Prælati, qui seipsum ligare non potest. Eminentiss. Card. de Lugo de Pœnit. disp. 20. sect. 5. num. 57. Si verò reservatio facta fuisset à Superiore majore ipsius Prælati, puta à Provinciali, vel à Generali, & facultas absolvendi esset demandata ipsi Prælato, potest absolvi ab eo, quem in confessorium elegerit; at si esset commissæ alteri Religioso; ab eo tenetur petere absolutionem. Eminentiss. Cardin. de Lugo ubi supra num. 60. *Lezana tom. 5. In Mare Magno Minorum num. 117.* & Salmanticenses d. traç. 6. cap. 13. num. 34. c. 36. Et hæc, quo ad reservata per ipsos Prælatos, vel ipsi Prælati Regularibus.

Si verò loquamur de casibus reservatis vel à Papa, vel per Episcopos, ac locorum Ordinarios; sunt prænotanda quinque Jura, quæ vetant, ac prohibent absolutionem ab eis; quæ quidem Jura per extensum referuntur à Quaranta in Summa Bullar. Verb. Casus refervati. Ab Augulino Barbofa de Officio Parochi cap. 19. in fine. À Hyacintho Donato *Rever. Regular. tom. 2. traç. 11. quæst. 11.* À Laureto de Franchis part. 1. num. 1438. Ab aliis autem pluribus Theologis summatis recententur, & præcipue à Cotonio lib. 4. *Contror. 8. n. 132. c. segg.* & ab Eminent. Card. de Lauræa de Pœnit. d. disp. 19. num. 356. c. tribus segg. alii. Primum Jus est Decretum Sacre Congregationis Episc. Regular. de mandato Clementis VIII. editum die 29. Januarii 1601. quo prohibet omnibus Regularibus, ne sub prætextu quorumcumque Privilegiorum absolvant à casibus Bullæ Cane Domini; aut ab aliis reservatis, vel referendis per Summos Pontifices, neque à reservatis, vel sibi referendis per Episcopos; nisi in mortis articulo; vel de licentia in scriptis danda ab eo, qui reservavit, imposita contrafacientibus poena excommunicationis Pape reservata, privationis officiorum, dignitatum, &c. ac inhabilitatis audiendi confessiones eo ipso. Non obstantibus Privilegiis, Indultis, &c. que omnia irrita, cassas, &c. Secundum Jus est aliud Decretum ejusdem Sacre Congregationis diei 26. Novembris 1602. antecedens declarativum; & quo de mandato ejusdem Clementis VIII. declarat, prohibitionem factam Regularibus, ac Secularibus absolvendi à reservatis comprehendere tantummodo casus contentos in Bulla Cane Domini; & Violationem Immunitatis Ecclesiasticæ; Clausuræ Monialium ad malum finem; pugnantis in duello; insipientes violentas manus in clericos; & Simoniam realem scienter contractam. Item omnes casus, quos Ordinarii locorum sibi reservaverunt, vel in posterum reservabunt. In reliquis omnibus aliis casibus reservatis, qui habent Privilegia absolvendi, absolvere possunt. Sed quo ad præmissa revocata, derogata, irritata omnia privilegia prænotantissimis clausulis, ac verbis, &c. Declarat tamen, Licentiam absolvendi à prædictis reservatis etiam ore tenus dari posse. Tertium Jus est aliud Decretum ipsiusmet Sacre Congregationis jussu Pauli V. promulgatum die 7. Januarii 1617. per quod, cum aliqui Confessarii non observarent supradicta duo Decreta Clementis VIII. & afferrent, in eis non esse comprehensas Censuras Sedi Apostolicæ, vel Ordinarii reservatas; illa iterum confirmantur, & ab omnibus tam Secularibus, quam Regularibus observari mandantur; prohibendo omnibus tam Secularibus, quam Regularibus absolvere ab Excommunicationibus, & Casibus iisdem Ordinariis, vel Sedi Apostolicæ reservatis, sub iisdem poenis; & cum derogatione Privilegiorum quorumcumque, &c. Quartum Jus est novum aliud ejusdem Sacre Congregationis Decretum de mandato Urbani VIII. emanatum 17. Novembris 1628. per quod decernitur, per confirmationes post Trident. Conc. obtentas Privilegiorum quorumcumque, nequa-

Vel si monetas aureas, vel argenteas tundunt, fabricant, colorant, vel adulterant juxta Bullam Urbani VIII. editam *Idibus Novembr. 1627. Incipien-*
 12 *In Suprema.* Itaque si prædictos, ac consimiles casus Rescripti sibi referent, vel sub censuris sibi reservatis eos prohibeant, & in eisdem Religiosi ruant, utique abolutionem a suis Prælati recipere non poterunt, sed tantummodò ab Episcopis, vel ab habentibus subdelegatam ab eis auctoritatem. Idcirco cavendum est ab assertione contraria DD. quos allegat Collegium Salmanticens. *trañ. 10. de Censuris c. 2. n. 70.* interpretantur Jura, & Decreta supra relata procedere circa seculares, non autem circa Religiosos; siquidem lex generaliter, loquens generaliter est intelligenda *text. ac DD. apud Barbofam Axim. 136. Fularius de Substit. quest. 394. num. 56. §. 57.* qui id ampliatur, etiam si sit major ratio in uno, quam in alio. Et quando lex non distinguit, nec nos distinguere debemus. Barbofa *ibid. num. 4.* & prædicta Decreta Clementis VIII. absolute prohibent abolutionem à reservatis per Episcopos, unde intelligenda sunt æqualiter de abolutione secularium, ac Religiosorum, qui in eos inciderint; si enim hos non comprehendit voluisset, eos expressisset. DD. per Barbofam citati, ubi *prox. n. 5. §. 6.* subdens, quòd lex id noliisse præsumitur, cum facili id exprimeret potuisset, neque expressit.

Loquendo autem de potestate Prælatorum Regularium circa Casus per Summos Pontifices Sedi Apostolicæ reservatos, duæ Regulæ habentur in veritate, ac certitudine firmate. Una negativa, altera affirmativa. Prima est, quòd Prælati Regulares virtute Privilegiorum non possunt absolvere suos subditos à casibus contentis in Bulla Cœnæ Domini, neque ab aliis quinque Papalibus expressis in Decreto Clementis VIII. *diei 26. Novembris 1602.* de quo supra n. 9. Ita, rejecta, ac confutata opinione contraria, docet Tamburin. *de Jure Abbatum tom. 2. disp. 14. quest. 15. n. 3.* ubi alios DD. cumulat; quibus adhæret Diana *part. 3. trañ. 2. resol. 10. in fine,* ubi ait, quòd hæc opinio est omnino tenenda, prout tenent alii citati *ead. part. 3. trañ. 2. resol. 72. n. 2.* & utraque resolutio est in opere Coordinato *tom. 7. trañ. 1. resol. 251. §. 1. resol. 299.* quibus addo eundem Dianam *part. 10. trañ. 13. resol. 22.* ubi agit de prohibita abolutione ab illis quinque casibus expressis in Decreto Clementis VIII. & est in Coordinato *d. tom. 7. trañ. 1. resol. 268. n. 2.* Concordant Salmanticenses *trañ. 6. de Sacramento, cap. 13. n. 53. Lezana tom. 1. cap. 18. num. 38. necnon tom. 3. verb. Bulla Cœnæ num. 52. §. num. 54. Novarius in Lucerna Regular. verb. Absolutio num. 3.* atque Bordonus *d. part. 1. resol. 3. num. 4.* qui confutat contrarium scribentes, resellendo eorum argumenta tantum nimis debilia, & nullius probabilitatis. Novissimus Eminentiss. Card. de Laurea *de Pœnit. disp. 19. à num. 355. §. seqq.* atque plures alii DD. congesti per Collegium Salmantic. *trañ. 10. de Censuris cap. 2. num. 74.*

Affirmativa Regula est, quòd Prælati Regulares possunt absolvere suos subditos ab aliis casibus reservatis Papæ (exceptis supradictis in Regula negativa) & cum iisdem subditis dispensare eodem modo, quo possunt Episcopi in casibus occultis juxta Concil. Trid. *sess. 24. de Reform. cap. 6.* non quidem vigore *d. cap. 6.* in quo non includuntur Prælati Regulares, sed tantum Episcopi ex declaratione Sacre Congregationis, quam ponit Lezana *tom. 1. cap. 10. num. 35.* Sed virtute Privilegii S. Pii V. concessi Superioribus Ordinis Prædicatorum, & per communicationem etiam aliorum Ordinum; relati tum per collegium Salmanticens. *d. trañ. 10. de Censuris c. 2. n. 81. §. 72.* per Suarezium *tom. 4. de Religione trañ. 8. lib. 2. c. 12. n. 8. §. 9.* per Lezanam *d. tom. 1. c. 18. n. 31.* (ubi notat, quòd id concessit S. Pius V. cum

duabus conditionibus, scilicet, quòd Prælati Regulares dispense, vel absolvent subditos suos per se ipsos, & quòd casus reservati Papæ sint occultis) tum per Eminent. Card. de Lauræa *d. disp. 19. n. 361.* qui eandem facultatem recognoscit in Prælati Religionum erga suos subditos, sed cum dictis duabus conditionibus. Igitur quidquid possunt Episcopi circa dispensationem, & abolutionem suorum subditorum ex Concilio Trident. *sess. 24. c. 6.* possunt Prælati Religionum cum suis Regularibus ex prædicto Privilegio S. Pii V., ut latè Collegium Salmantic. *de Sacram. d. trañ. 6. cap. 13. num. 33. §. 47.* addens, posse eosdem Prælatos Regulares uti tali facultate etiam in favorem suorum personarum, quatenus egerent dispensatione, vel abolutione in aliquo eorum delicto occulto, Papæ reservato.

Quo ad Tertium, & ultimum; in quo quæritur, An confessarii Regulares possint absolvere penitentes seculares à casibus per Papam, vel per Ordinarium reservatis? Item an possint commutare eorum vota? Et super aliqua Irregularitate dispensare? 16 Respondeo quo ad abolutionem à reservatis; eos non posse absolvere à reservatis Papæ contentis in Bulla Cœnæ Domini, nec à quinque casibus expressis in Decreto Clementis VIII. *diei 26. Novembris 1602.* relato supra *d. n. 9.* neque à reservatis per Ordinarios locorum, ut ostensum est supra *n. 13. §. seqq.* Prælati eorum, quatenus eorumdem privilegio non obstante, & docent etiam Bonacina *de Pœnit. Sacram. disp. 5. q. 7. punct. 5. §. 2. n. 14.* Nicolius in *Floresculi Verb. absolutio n. 7.* Collegium Salmantic. *d. trañ. 7. c. 13. n. 51.* novissimè Pignarellus *tom. 7. consult. 8. à n. 48.* ubi plures Declarationes S. Congregationis ponit.

Non me later, plures Theologos contrarium asserere; opinantes, prohibitionem absolventi à casibus Bullæ Cœnæ, vel à reservatis Episcopo, esse intelligendam de casibus publicis, non autem de occultis, idest in foro fori, non in foro populi. Diana prædictos allegans *part. 3. trañ. 2. resol. 10. in fine,* sedente in operis Coordinato *tom. 7. trañ. 1. resol. 251.* cum aliis sequentibus usque ad *resol. 199.* Et Pignarellus alios annumerans *tom. 1. consult. 292.* Sed sic pariter eorumdem opinionem exploram fuisse ab eadem Sacre Congreg. Concilii de speciali Mandato Innocentii Papæ X. *die 7. Decembris 1646.* per litteras ad Archiepiscopum Neapolitanum, quas transcribitur Donatus *tom. 1. trañ. 13. q. 17. sub n. 26.* & Pignarellus *d. tom. 1. consult. 292.* & tandem sub Alexandro VIII. *die 24. Septembris 1665.* tamquam scandalosam fuisse proscriptam; ut legitur in Propositionibus ab eo damnatis *ad n. 3.* his verbis: *Sententia asserens Bullam Cœnæ solum prohibere abolutionem hæresis, & aliorum criminum, quando publica sunt; & id non derogare facultati Tridentini, in qua de occultis criminibus sermo est, Anno 1629. 18. Junii in Concilio S. Congreg. Eminentiss. Card. visa, & tolerata est.* Et paulò infra *ad n. 12.* Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obviato ad id Episcoporum facultate. Sileant igitur Moralitæ contrarium docentes, & ab eorum opinione quilibet caveat; eos enim qui sequuntur in his propositionibus, excommunicationem Sedi Apostolicæ reservatam ipso facto incurrant, juxta Decretum ejusdem Alexandri VII. præter aliam consimilem, qua afficitur præsumens absolvere à prædictis casibus Bullæ Cœnæ, & aliis quinque, de quibus *d. n. 9.* & à reservatis Ordinariorum, ut legitur in ipso Decreto Clementis VIII. *diei 9. Januarii 1601.* & in subsequenti Pauli V. *diei 7. Januarii 1617.* ultra privationem ipsi Jure beneficiorum, officiorum, dignitatum, &c. ut in iisdem Decretis.

Circa alios casus Papæ reservatos (ultra prædictos Bullæ Cœnæ, & Decreti Clementis VIII. 26. Novembris 1602.) magna est altercatio inter Theologos

logos Morales, utrùm Confessarii Religiosi possint absolvere penitentes seculares? Eorum Major pars affirmat; ut videre est apud Lezanam *tom. 1. c. 19. num. 16.* Bordonum *part. 1. resol. 6. num. 10.* Sanchezium *part. 2. in Decal. lib. 6. cap. 15. n. 76.* & Donatum *tom. 1. part. 2. trañ. 4. quest. 33. num. 7.* & omnes ionituntur propriis Privilegiis, sibi ab Apostolica Sede tam ante, quam post Concilium Tridentinum concessis, quæ recententur à Salmanticensibus *d. trañ. 6. de Sacramento cap. 13. n. 51.* Cæterum vera, & tuta sententia est, quòd intra Italiam
 18 Religiosi Confessarii non possunt absolvere seculares à quovis casu Papæ reservato; extra Italiam eos absolvent, exceptis supradictis Bullæ Cœnæ, & Clementis VIII. Ratio est manifesta, attento Decreto Urbani VIII. *diei 17. Novembris 1628.* de quo supra *d. n. 9.* ita declarante, ut in sensu veritatis differit Eminentiss. Card. de Lauræa *d. disp. 19. num. 360.* Cujus hæc sunt verba: *Dico 2. Neque possunt Regulares quicumque absolvere seculares ab aliis casibus Papæ reservatis, extra mortis articulum. Probi. Licet olim ex Privilegio Leonis X. Pauli III. Clementis VIII. & aliorum Pontificum, ut ex Consuet. in Summ. Privileg. possint in quibusdam temporibus à dictis casibus absolvere; nun tamen per præfatum Decretum Urbani VIII. ablata est talis facultas Regularibus intra Italiam. Ergo: Antecedens patet, verba enim clara sunt. Ab aliis vero casibus, & censuris (exceptis casibus Bullæ Cœnæ, & Ordinarij) siquidem Regulares habent à Sede Apostolica absolventi facultatem, illam extra Italiam minime sublatam fuisse. Ergo intra Italiam à nullo casu Papæ reservato, neque à casibus Ordinarij Regularis, virtute Privilegiorum possunt absolvere seculares penitentes: eam enim habent, qua sibi à Papa permittitur. Cum igitur per eum asseratur explicitè, non habent illam. Sanè tam clara sunt verba Decreti Urbani VIII. ut præter existimationem debitam sapientia, ac integritati hujus Eminentissimi Theologi, nefas sit, ab ejus doctrina recedere.*

Circa verò commutationem votorum, quæ à penitentiis secularibus fuissent emissæ, hæsit Lezana *tom. 1. cap. 19. n. 22.* an Confessarii Regulares hifce temporibus retineant facultatem, à suis Privilegiis antiquitus illis proveniente; dubitans, ea omnia remanere inutilia, tamquam vivæ vocis Oracula; quæ hodie sunt penitus abolita, & revocata tum à Gregorio XV. per suam *Constit. 27. in Bullar. Rom. tum ab Urbano VIII. per aliam suam Constit. 157.* Sed abque hæsitacione, & constanter docent, eosdem Regulares Confessarios posse suorum penitentium secularium vota dispensare, ac commutare (exceptis illis quinque reservatis Summo Pontifici) scilicet Castitatis perpetuæ Religionis approbatæ; Pergrinationis in Terram Sanctam, ad Limina SS. Apostolorum Petri, & Pauli ꝑ ad S. Jacobum in Compostellam; Yon Pjavu Monachus S. Galli in *Collect. Privileg. part. 2. sess. 3. §. 2.* Virginius Alviest. *Monachus Bisontinus. De Privileg. Regular. sess. 3. cap. 5. §. 3.* Nicolius in *Floresculi Verb. Regulares num. 39.* Diana *part. 3. trañ. 5. resol. 25.* transportata in Coordinato *tom. 8. trañ. 4. resol. 78.* & Bordonus *Var. Resol. part. 1. resol. 15. per totam,* qui omnes citant alios DD. concordantes, & referunt Privilegia scripta, & substantia; quibus ego duo authentica connecto; unum Eugeni IV. concessum Monachis Cassinensibus Sanctæ Justinae de Padua; ut in eorum Bullario *tom. 1. Constit. 63. num. 10.* Aliud Sixti IV. datum Patribus Minimis Sancti Francisci de Paula, ut in Bullario Romano ejusdem Pontificis *Constit. 5. §. 7.* addet non sit de hac facultate dubitandum; quæ extenditur etiam ad juramenta, & ad incestuosos, ut possint petere debitum; ut latè docet Bordonus *d. resol. 15.* in qua examinatur, quando etiam ipsi Regulares dispensare, seu commutare

possint vota Summo Pontifici reservata, si sint prenalta, vel sub conditione emissa, vel aliquo modo impedita; quam studiosos confessarios non piget legere; præcipuè ubi casus dispensationis, vel commutationis Votorum occurrerit.

Tandem circa Irregularitatem, affirmant DD. communiter, quòd Confessarii Regulares possint super ea dispensare cum penitentibus secularibus in casibus occultis, ut videre est apud Dianam *part. 9. trañ. 8. resol. 50.* nec non *part. 11. trañ. 4. resol. 3.* quæ resident in Operis Coordinati *tom. 7. trañ. 1. resol. 300. §. 301.* ubi plures DD. allegantur, docentes, Confessarium Regularem posse absolvere Sacerdotem secularem, & cum eo dispensare super Irregularitate contracta, eo quia suspensus à Divinis à suo Episcopo, non obstante suspensione, quæ tamen erat occulta, Missam celebraverat. His Doctoribus à Diana allegatis adherent supradicti Monachi Yon Pjavu *d. part. 2. sess. 3. num. 2.* ob diversa Privilegia per Summos Pontifices concessa Regularibus, in quibus hæc facultas est expressa, ac in specie in *Constit. PP. Minimo. à Sixto IV.* emanato in ejus *Constit. 5. Bullar. Rom. d. §. 7.* ubi iisdem potestatem dedit Confessionibus, suspensionibus, & interditiis, ac super quacunque Irregularitate eidem Archiepiscopo (Contentino) *tam à Jure, quam ab eo reservatis, & præmissis toties, quoties opus foret, & esset, absolventi, & dispensandi; vota quoque quacunque permittenti, & relaxandi, ac penitentiam salutare injungenti.* Hoc Privilegium referunt etiam à P. Augustino à Virgine Maria Carmelita in *Compend. Privileg. verb. Crisostho Secularium num. 29.* Hæc tamen facultas cum duabus restrictionibus est intelligenda; Una, quòd penitentes incurrerint irregularitatem ex delicto occulto, & dispensentur Penitentes in foro conscientia tantum; ne plus videantur posse Confessarii Regulares, quam Episcopi, quorum facultas subjacet huic restrictioni ex Concil. Trident. *sess. 24. de Reform. cap. 6.* Altera est, quòd irregularitas non sit contracta ex homicidio voluntario, mutilatione membrorum, vel bigamia; quia hæc semper censentur exceptæ; ut bene advertit Donatus *d. tom. 2. trañ. 5. quest. 36. num. 4.* loquendo de secularibus, quia circa subditos Regulares majorem facultatem Prælati eorum concedunt DD. etiam in prædictis Irregularitatibus.

DECISIO XLVII. ARGUMENTUM.

Proponitur Controversia; An Parochi Regulares tempore Episcopalis Vistationis teneantur recipere Confessarios missos ab Episcopo ad prædandum eorum populis, ac confessiones excipientes? Et datur Declaratio Sacre Congregationis, Anni 1668. Quòd tenentur eos recipere.

SUMMARIUM.

- 1 Cardinalis Barbadiçi mos mittendi Missionarios ad Parochias per eum visitandas.
- 2 Episcopus Parochos Parochorum.
- 3 Inferior non potest resistere Superiori bene agenti.
- 4 Missionarii pro Vistatione orainantur de Jure canonum.
- 5 Parochi possunt assumere sibi coadjutores per aliquot dies.
- 6 Ecclesie Curatæ Regularium sunt Episcopo subiectæ.
- 7 Parochi Regulares sunt subditi Episcopo ex Bulla Gregor. XV.

- 8 Populus Parochiarum Regularium non est exemptus ab Episcopo.
- 9 Regularium Parochorum electio spectat ad eorum Prelatos.
- 10 S. Congregationis declaratio, quod Parochi Regulares tempore Episcopalis Visitationis tenentur recipere Confessarios missos ab Episcopo.

Ed cum hucusque locuti simus de Confessariis Regularibus, eorum approbatione, & Privilegiis, incongruum non erit annexere hic quæstionem illam; An possit Episcopus occasione visitationis mittere Confessarios ad Ecclesias Regulares curatas, qui populorum illdem subditorum confessiones excipiant? Mos fuit Eminentissimi ac Reverendissimi Gregorii Cardinalis Barbadii olim Episcopi Patavini, visitaturi Diocesim præmittere Missionarios, Sacerdotes scilicet, tum Sæculares, tum Regulares, qui illum præcederent de Villa in Villam, & de Parochia in Parochiam; prædicando plebibus verbum Dei, earum confessiones audiendo, ac Sanctissimæ Eucharistiæ Sacramento illas nutriendo; ut uberiorem fructum ex visitatione sui Pastoris caperent. At anno 1668. nonnulli Curati Regulares, præfecti animarum regimini in Ecclesiis unitis, ac de Mensa suorum Monasteriorum, detraherent recipere eisdem Missionarios Confessores; putantes, id non licere Eminent. Prælato, & vergere in præjudicium suorum Privilegiorum; quare delata controversia ad Sacram Congregationem Episcoporum, ac Regularium pro informatione ejus, ad favorem Curie Episcopalis Patavinæ, in qua Auditoris munere tunc fungabar, scripti: posse Eminentissimum Præsulem mittere antedictos Sacerdotes Missionarios, tenerique Parochos Regulares eos in suis Ecclesiis recipere, ac pro prædictis functionibus expendis admittere.

Primo, quia concors est doctrina Theologorum, ac Canonistarum, quod Episcopus tamquam Parochus Parochorum in sua Diocesi, & eorum Superior, ubi agit de salute animarum, potest mittere Sacerdotes, qui eorum confessiones audiant, non expectato Parochorum beneplacito, imò ipsi invitis. S. Thomas Opus. 19. contra impugnantes Relig. cap. 4. & in 4. dist. 17. q. 3. art. 3. q. 5. Sotus dist. 18. q. 4. art. 5. S. Antoninus 3. p. tit. 17. cap. 9. Glossa in Clem. Dudum. verb. Liber. De Sepulchris. Navarri in cap. Placuit dist. 6. num. 37. Reginaldus lib. 1. num. 46. Suarez de Pœnit. disp. 26. scilicet. 1. num. 9.

Secundò, quia inferior non potest resistere voluntati Superioris in bene agendo; sed teneri obedire, juxta illud Apostoli: *Obedite Præpositis vestris*. Ad Hebr. cap. 13. Vers. 17. At Curati Regulares sunt inferiores, ac subiecti Episcopo in concernentibus curam animarum. Tamburin. de Jure Abbat. tom. 3. disp. 5. q. 11. num. 45. Loterius lib. 1. q. 24. n. 49. Fagnanus in cap. Cum Capella n. 14. & scilicet de Privilegiis. Ergo recusare non possunt Confessarios prædictos.

Tertiò, nam resistere receptioni horum Confessariorum præcedentium proximam Eminentissimi Pastoris visitationem, est resistere Juri Canonico, à quo eorumdem missio ordinatur. cap. Inter cætera 19. de Offic. Ordin. ubi ita legitur dispositum: *Sancimus, ut Episcopi viros idoneos ad sanctæ prædicationis Officium salubriter exequendum assumant, potentis in opere, & sermone; qui plebes sibi commissas, cum per se idem nequiverint, solliciti visitantes, eas verbo edocent, & exemplo*. Concordat Textus in cap. 1. §. Sancti. de Consol. in 6. Et hujusmodi Confessariorum præmissionem commendat Jordanus tom. 2. lib. 7. tit. 1. num. 14. & Fagnanus in cap. Ut supra num. 14. de Offic. Ord.

Quartò, quia si non liceret Episcopo uti in Visitatione Diocesim suam his Missionariis, esset pejoris

conditionis, quam sit quilibet alius simplex Parochus, cui de jure conceditur, urgente necessitate, conditorum assumere per aliquot paucos dies. Loterius lib. 2. q. 27. num. 166. Layman lib. 5. traç. 6. cap. 10. num. 13. Ergo circa illos Episcopus impediri non potest.

Quintò, nam hæc resistentia Parochorum Regularium est injuriõsa Sacro Tridentino Concilio; à quo eorum Ecclesiæ subijciuntur Episcopi quo ad visitationem circa curam animarum, ut in sess. 7. de ref. cap. 7. & sess. 25. de Regular. cap. 11. Appellationem autem Ecclesiarum non solum veniunt Altaria, Confessionalia, Calices, Paramenta, & similia, de quibus Rota coram Seraphino Decif. 1667. num. 4. sed ipse populus, & Parochiani, quorum curam gerunt prædicti Regulares; & idem Episcopus debet eorumdem conscientias visitare, eorumque mores emendare, & corrigere; idque agit opera Confessariorum, quos mittit ante se juxta text. in cap. Placuit. 10. q. 1. Hic enim est principalis scopus Episcopalis visitationis, ut jubet idem Conc. Trid. sess. 24. de ref. cap. 3. & advertunt Patavinus de Visitat. part. 1. q. 7. à num. 4. & seqq. nec non Belletus part. 1. de Favore Cleric. reali. §. 5. num. 113. atque Loterius lib. 1. q. 25. num. 29. ubi populum appellat Ecclesiam mysticam.

Sextò, quia Parochi Regulares respectu Curæ animarum, quam exercent, in nihilo differunt ab aliis Parochis sæcularibus quo ad subjectionem, & obedientiam exhibendam Episcopo, attendita Bulla Gregorii XV. incipien. *Inferutabili*. de qua Tamburin. de Jure Abbat. tom. 1. disp. 25. quest. 7. num. 51. & Loterius lib. 1. q. 24. num. 54. in ea enim dicitur, quod ipsi Regulares *In his, quæ hujusmodi curam, seu administrationem Sacramentorum concernunt, omnimode Jurisdictioni, Visitationi, & correctioni Dilectissimi Episcopi tamquam Sedis Apostolicæ delegati plene in omnibus subijciuntur*. Sed Parochi sæculares neque resistunt, neque resistere possunt Missioni prædictorum Confessariorum tempore Visitationis Episcopalis. Ergo neque Regulares, dum in hac parte Episcopus est eorum Superior tamquam Sedis Apostolicæ delegatus, cui nefas est non obedire.

Septimò, tantò magis quia Confessarii, ac Missionarii prædicti non mittuntur propter ipsos Regulares; sed ob populum, qui non est exemptus à Jurisdictione Episcopi, etiam Ecclesia Parochialis sit Regularium. cap. Per exceptionem. 9. §. Verum. De Privilegiis. in 6. Tamburin. d. tom. 1. disp. 15. q. 7. num. 34. Loterius d. lib. 1. q. 24. num. 14. Rota Decif. 156. num. 6. part. 1. recent. Igitur Episcopus impediri non potest, ne populo sibi subdito mittat Confessarios extraordinarios, à quibus verbo Dei erudiat, ac Sacramentis purificetur occasione Visitationis.

Neque valet argumentum, quod Parochi Regulares ducunt ab eorum electione, atque deputatione Capellanorum in suis Ecclesiis; cum utraque spectet ad eorum Prælatos, non autem ad Episcopum ex Bulla S. Pii V. de qua Tamburin. tom. 3. disp. 9. q. 18. num. 3. & ex Confit. Sixti V. de qua Celspedes de Exempt. Regular. cap. 8. dub. 54. n. 2. Siquidem prædictæ electiones, ac deputationes sunt per modum permanentis; hæ autem missiones Episcopi sunt per modum transiensis, & occasione Visitationis tantum, quæ in nihilo derogant, vel præjudicant juri eligendi Prælati Regularibus competentis; prout in nihilo offendunt ipsos Curatos Regulares, aut eorum Capellanos; quia tam isti, quam illi remanent in eorum officio, & valde juvantur ab istdem Missionariis, præcipue in purificandis conscientiis Parochianorum, qui sæpe sæpius ob veterandiam, vel aliis de causis, non consentunt integre peccata sua ipsis Parochis, vel Capellanis ordinariis; ut pie considerat S. Thomas d. Epufc. 19. c. 4. col.

col. 11. quod utinam omnes Parochi legerent, & attentè considerarent.

Cæterum eum nonnulli ex prædictis Religiosis Curatis, ac eorum Superiores trepidarent, etiam non esset timor, sibi præjudicium inferri, oblatu fuit Sacræ Congregationi sequens supplex libellus, à qua emanavit subsequens Declaratio: *Tenor supplicationis*. Eminentiss. & Reverendiss. Dom. Card. Barbadii Episcopi Patavini pro sua egregia Pastoralis sollicitudine Diocesim suam visitaturus, charissimam meliora Regulando nonnullis Sacerdotes Sæculares, sive Regulares, pietate, doctrina, & prudentia selectos præmittere per aliquot paucos dies intendebat, ut Visitationis quasi Præcursores, Prædicatione Verbi Dei, & Sacramenti Pœnitentiæ administratione viam in animis ovium Pastori mox ad venturo parantes, prava in directa facerent, & argue asperas in vias planas; nempe ut facilis posset Pastor bonus gregem suum in semitas mandatorum Domini deducere. Sed cum Regulares nonnulli in Ecclesiis suis Parochialibus curam animarum personarum sæcularium exercentes præstant, Eminentissimum Episcopum non posse prædictos Sacerdotes ad præenarrata munia in Ecclesiis Regularium curatis obvianda præmittere; sed posse per se ipsum dumtaxat illa ibi exercere.

Idem Eminentiss. Episcopus cupiens ponere fines suos pacem, & mutua charitate multiplicare fructum Visitationis suæ, quærebat ex hac Sacra Congregatione: *An prædicti Regulares teneantur Sacerdotes ad præscriptam causam, & ad præenarratum effectum missos in Ecclesiis suis curatis admittere*.

Sacra Congregatio Eminentissimorum S. R. E. Cardinalium negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium præposita, respondit: *Teneri admittere*. Romæ 31. Augusti 1668.

M. Cardinalis Ginetius.
Loco & Sigilli.
C. de Vecchiis Archiepif. Athen. Secretarius.
Visita, & licentia 1668. adi 28. Settembre in Collegio per la sua esecuzione.
Giulio Cesare Alberti Segretar.

DECISIO XLVIII.

ARGUMENTUM.

Continet hæc Decifio Eminentissimi Cardinalis Majoris Pœnitentiarii originem, antiquitatem, & in præteritis sæculis amplissimam Auctoritatem: Invenit numerum ejus Officialium, ac Ministrorum. Refert novissimam Constitutionem Innocentii Papæ XII. anni 1692. reformativam Officii S. Pœnitentiariæ, ex qua dignoscitur, quando Major Pœnitentiarius possit, aut non possit absolvere à reservatis, etiam in Bulla Cænæ Domini, & à censuris etiam latis ab homine. Item dispensare, vel non, super Irregularitatibus, præcipue cum Hæreticis, Apostatis, male promotis ad Ordines, & Beneficia, cum Simoniacis, cum Regularibus, & cum homicidiis. Item quomodo, & quando dispensare valeat circa impedimenta Matrimonii, Vota, Juramenta, male ablata, vel retenta; & quam habeat Jurisdictionem cum suis Officialibus, & Ministris. Tandem docetur, qui possint esse Executores litterarum S. Pœnitentiariæ; & Quot in earum executione sint observanda? Item Qualis sit Canonici Pœnitentiarii in Ecclesiis Cathedralibus obligatio, & potestas?

SUMMARIUM.

- 1 Pœnitentiarii Majoris Urbis Romæ Officium.
- 2 S. Pœnitentiariæ Romanæ origo antiquissima.
- De Sacramento Pœnitentiæ.

- 3 Pœnitentiarius Major est etiam Cardinalis.
- 4 Leander Cardinalis Coloredus laudatus.
- 5 Pœnitentiarii minores Romæ qui, & quot? Laurentiani Qui?
- 6 Pœnitentiarius Major Cardinalis quando audiat Confessiones?
- 7 Officialis duodecim Sacræ Pœnitentiariæ qui, & quales sint?
- 8 Hieronymus de Bertis Officialis S. Pœnitentiariæ commendatur.
- 9 Pœnitentiarii majoris auctoritas amplissima antiquis temporibus.
- 10 Innocentius XII. reformavit Officium Sacræ Pœnitentiariæ anno 1692.
- 11 Summarium ejus Constitutionis, ac Reformationis.
- 12 Indulgentia dierum 100. se submittentibus Virgæ Pœnitentiarii Majoris Pœnitentiarii.
- 13 Litterarum Sacræ Pœnitentiariæ executores qui esse possint?
- 14 Magistrorum in Ordinibus Religiosis quatuor sunt genera. Et quæ?
- 15 Privilegium Jesuitarum non dotorum aperiendi Litteras S. Pœnitentiariæ ac communicetur aliis Religiosis?
- 16 Executor Litterarum S. Pœnitentiariæ tria servare debet. Et quæ?
- 17 Pœnitentiarius Major potest approbare Confessarios ubique.
- 18 Pœnitentiarii Canonici in Ecclesiis Cathedralibus obligatio, ac facultas.

Cum scriptum sit ab Ecclesiastico cap. 32. vers. 7. *Gemmula carbunculi in ornameto auri*; & prærens tractatus de Sacramento Pœnitentiæ sit aurum pretiosum, eo quia potestas absolvendi à peccatis provenit à pretioso Sanguine Christi, *Qui* (ut ait Joannes Apoc. 1. 5.) *dilexit nos, & lavit nos à peccatis nostris in Sanguine suo*; & de quo ita locutus est Apostolorum Princeps i. Petr. 1. 18. *Non corruptibilibus auro, vel argento redempti estis; sed pretioso Sanguine quasi Agni immaculati Christi*; idcirco convenit, ut ad ejusdem tractatus ornamentum summatim hic inferamus *Gemmulam Carbunculi*; scilicet Decisionem de Sacra Pœnitentiaria Urbis Romæ; cujus suprema facultas refusetur in toto, Orbe Christiano in excessibus remittendis, atque super Votis, Irregularitatibus, aliisque penis dispensandis. Itaque videbimus.

- Primò: Quid sit Sacra Pœnitentiaria Urbis Romæ, & quando habuerit originem?
- Secundò: Qui, & quot sint ejus Ministri, seu Officialis?
- Tertiò: Quæ, & quanta fuerit olim ejusdem Sacræ Pœnitentiariæ auctoritas?
- Quartò: Quæ nostris temporibus sit ejus facultas?
- Quintò: Quis possit aperire, & exequi litteras Sacræ Pœnitentiariæ?
- Sextò: Quæ, & quot sint observanda ab eorumdem Litterarum executorum?

Quo ad Primum: Sacra Pœnitentiaria Urbis Romæ est Tribunal à Summo Pontifice erectum, in quo unus ex sapientioribus, ac magis piis Cardinalibus præsidet; & tamquam ejusdem Summi Pontificis Vicarius, ac Delegatus, ponentes ab universo Orbe Christiano ad ipsum recurrentes excipit, audit, vel præsentialiter, vel per supplex libellos, eosque ab excessibus quantumvis enormibus, aut reservatis, vel per se, vel per alios Confessarios, quos subdelegat, absolvit; & cum istdem circa Vota, Irregularitates, aliave penas spirituales dispensat. Cum enim Summus Pontifex Romanus sit Vicarius Christi, & habeat universalem jurisdictionem in toto Orbe terrarum; ac ad eum pertineat cura animarum omnium Christi fœdium; hoc Tri-